

Mál nr. 323/2016**M****og****vátryggingafélagið V vegna sjúkra- og slysátryggingar.****Upplýsingaskylda vátryggðs og bætur vegna slyss 9. júlí 2015.****Gögn.**

Málskot, móttakið 30.9.2016, ásamt fylgigögnum og síðari athugasemdum, dags. 25.10.2016.

Bréf V, dags. 17.10.2016, ásamt gögnum.

Málsatvik.

M slasaðist þegar hann féll af vinnupalli á byggingarstað 9. júlí 2015. V hefur fallist á bótaskyldu úr vátryggingunni en telur að takmarka eigi bætur um 50% vegna þess að M, sem vátryggður, hafi ekki sinnt upplýsingaskyldu sinni með fullnægjandi hætti við töku vátryggingarinnar.

M telur hann hafi gefið réttar upplýsingar um starf sitt þegar hann sótti um sjúkra- og slysátryggingu í lok árs 2002, en þar tilgreindi hann á beiðni um slíka tryggingu að hann væri framkvæmdastjóri. Því starfi hefur M sinnt síðan og engin breyting orðið á. Það einkahlutafélag sem M stýrir sem framkvæmdastjóri sé byggingarfélag og hafi það verið ljóst frá upphafi hver starfi M hafi verið, þó heiti fyrirtækisins hafi breyst í gegnum tíðina. M telur að þau gögn sem hann hafi fengið um vátrygginguna hafi ekki sýnt með skýrum hætti hvernig V hafi metið áhættuna af starfi hans m.v önnur störf og ef V ætli að halda því fram nú að störf M hafi átt að vera metin í öðrum áhættuflokki en þeim sem V mat hann í verði félagið að bera hallann af því í ljósi upplýsingaskyldu félagsins, sem kveðið sé á um í 64. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004. M telur einnig ósannað að samskipti hans við starfsmann V í apríl 2015 um breytingar á öðrum vátryggingum fyrirtækis hans hafi falið í sér upplýsingar um að félagið mæti áhættu af störfum hans meiri en vátryggingaskírteini kveður á um.

V telur að M hafi ekki gefið réttar upplýsingar við töku slysa- og sjúkratryggingar á beiðni sem hann fyllti út í lok árs 2002. Hinn 1. júlí 2003 hafi tryggingin tekið gildi og þar hafi verið tilgreint á vátryggingaskírteini að starfsheiti hans væri framkvæmdastjóri og það flokkað sem áhættuflokkur 1, sem sé sá lægsti af sex slíkum flokkum og sé áhætta minnst í flokki 1 en mest í flokki 6. Einnig vísar V til þess að á vátryggingarbeiðni hafi M svarað því neitandi að sérstök áhætta væri tengd starfi hans. Þó áhættuflokkur hafi ekki verið tilgreindur á vátryggingaskírteinum síðar telur V að M hafi mátt vera ljóst að hann væri tryggður í lægsta áhættuflokki, eins og skrifstofumaður og þannig átt að vera ljóst að hann væri að greiða lægri iðgjöld en áhætta vegna raunverulegs starfs hans bar með sér. Ekki verði lögð sérstök rannsóknarskylda á V þegar upplýsingar frá vátryggðum séu með þeim hætti sem voru í máli M. Vísar V til 22. gr. vátryggingarskilmála sinna um áhættubreytingu og 88. gr. laga um vátryggingarsamninga. V vísar einnig til þess að þær aðstæður sem M var í þegar hann slasaðist feli í sér vinnu við byggingarstörf og falli slík störf alla jafna utan starfsskyldum framkvæmdastjóra. Allt þetta telur V að hefði átt að leiða til þess að M væri skráður í áhættuflokk 6 en ekki 1 og að iðgjöld vátryggingarinnar hafi átt að taka mið af því að réttar upplýsingar hafi verið veittar um áhættu. V vísar til þess að það hafi ekki fengið nema um 38% af réttum iðgjöldum vátryggingarinnar greidd og með hliðsjón af atvikum öllum sé rétt að takmarka bótaskyldu við 50%.

Álit.

Af gögnum málsins verður ekki annað séð en að M hafi tilgreint starfsheiti sitt á vátryggingarbeiðni í desember 2002 sem framkvæmdastjóri félags í byggingariðnaði. Þó skipt hafi verið um nafn á félaginu eftir það þá verður ekki annað séð en að starfsmönnum V hafi mátt vera ljóst um hvers konar félag sé að ræða. Varðandi störf framkvæmdastjóra slíkra félaga er ekki varhugavert að ætla að þau lúti að fleiru en hefðbundnum skrifstofustörfum. Þó sérstaklega hafi verið spurt um sérstaka áhættu af störfum á vátryggingarbeiðni verður neikvætt svar M við þeirri spurningu ekki skilið þannig að hann hafi haldið frá V upplýsingum um eðli starfa sinna. Af gögnum málsins verður ekki séð að skilgreining V á sérstökum áhættuflokkum hafi legið fyrir við vátryggingartöku eða í samtali M við

starfsmann/starfsmenn V á árinu 2015. Ályktanir um að M hafi mátt vita að áhætta af störfum hans væri ranglega metin í sjúkra- og slysatryggingu hans verða ekki annað en ályktanir vátryggingafélags sem var í lófa lagið að meta áhættu með ítarlegri hætti en gögn málsins benda til. Sérstaklega m.t.t. þess að réttur V til að óska eftir nýjum upplýsingum varðandi áhættu í slysa- og sjúkratryggingum er fyrir hendi fyrir hverja endurnýjun vátryggingarinnar. Verður V að bera hallann af því að áhættuflokkun félagsins hafi verið ranglega metin þegar vátrygging var gefin út á grundvelli þeirra upplýsinga sem M gaf í desember 2002.

Niðurstaða.

M á rétt á fullum bótum úr sjúkra- og slysatryggingu sinni hjá V.

Reykjavík, 5. desember 2016.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.